



Εva de Wit
Winter op
Kreta

Soms is wat je overkomt beter dan wat je plant

Winter op Kreta

Eva de Wit bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Weerzien in Italië

Een zomer in Frankrijk

Een huis in Frankrijk

Retourtje Napels (kort verhaal)

Het dagboek van Marie (kort verhaal)

Eva de Wit

Winter op Kreta

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020542271
ISBN e-book 9789020542288
ISBN audio 9789020542295
ISBN Grote Letter 9789020542301
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Julie Bergen

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

1

Barbara duwt met haar elleboog de deur achter zich dicht en loopt door naar de kamer. Ze knipt hier en daar een lampje aan, gooit haar tas en jasje op een stoel en laat zich op de bank vallen. Man, wat is ze moe! Ze laat haar pumps van haar voeten glijden en trekt haar benen onder zich.

Hopelijk is Norbert het ermee eens dat ze eten laten komen in plaats van zelf naar een restaurant te gaan, wat haar betreft zet ze vandaag geen stap meer buiten de deur.

Alsof hij kan voelen dat ze aan hem denkt, gaat haar telefoon over en ziet ze zijn naam op het display.

‘Hé, waar ben je? Ik ben net thuis.’

‘Sorry, schat, ik ben nog erg druk, wacht vanavond maar niet op me. Laat maar wat eten komen voor jezelf, het zal wel weer laat worden.’

Vaag hoort ze geluiden op de achtergrond die ze niet direct kan plaatsen, maar die zeker niet klinken als zijn kantoor.

‘Waar ben je?’ vraagt ze nog eens.

‘Ik heb een bespreking in Krasnapolsky, ik eet hier meteen een hapje in het grand café, je weet wel, die relatie uit New York is hier weer.’

Het gerinkel van glaswerk, geroezemoes, de lach van een vrouw.

‘Prima hoor, ik laat een pizza komen en ga vroeg slapen.’

Als ze het gesprek heeft beëindigd vraagt ze zich voor het eerst met enige onrust af hoe de relatie uit New York eruitziet: strak in het pak of in een strak rokje...

‘Die zakenrelatie uit New York’ is er de laatste maanden wel erg vaak! Maar ach, ze is wel gewend dat Norbert gaat en komt, en dat geldt eigenlijk ook voor haarzelf. Soms zien ze elkaar dagen- of zelfs wekenlang niet, allebei hebben ze een drukke baan, die veel reizen met zich meebrengt.

Norbert handelt in kunstvoorwerpen, maar hij behartigt daarnaast sinds een tijdje haar zaken in Amerika. Eerst had Amerika maar een klein aandeel in haar klantenbestand, maar dat is de laatste tijd sterk uitgebreid. Misschien moeten ze er toch iemand bij nemen die haar in dat werelddeel kan vertegenwoordigen, de zaak begint hun een beetje boven het hoofd te groeien. En Norbert was al druk genoeg met reizen voor zijn eigen zaken.

Als dochter uit een diplomatengezin is ze gewend aan veel reizen, wisselende woonplaatsen over de hele wereld, hoewel dat vroeger meestal voor wat langere tijd was.

In haar carrière als ontwerpster met een heel eigen lijn heeft ze wel Amsterdam als vaste woonplaats, maar zeker één keer per maand moet ze ergens in de wereld zijn om haar merk Just Barbara te vertegenwoordigen.

Wie had dat ooit kunnen denken toen ze, ruim acht jaar geleden, net afgestudeerd als econoom en geïnspireerd door een Italiaanse ontwerper, voor haar eigen plezier wat jurkjes ontwierp, een grappig stofje vond en ze, eigenlijk voor de grap voorzien van belachelijk hoge prijzen, op een filmpje via YouTube de wereld in stuurde.

Uit Amerika en Japan, maar ook vanuit Zweden en Zuid-Europa kwamen er reacties. Zelf was ze helemaal verbluft, en haar ouders hadden het hoofd geschud. ‘Dit heeft geen toekomst,

meisje, ga toch solliciteren op een echte baan,' had haar vader haar aangeraden, nadat ze de eerste serieuze opdrachten had gekregen en stappen ondernam om meer ontwerpen te gaan bedenken en de jurkjes te laten maken.

En kijk nu, acht jaar verder heeft ze een leuk bedrag op haar bankrekening en een wereldwijde bekendheid.

Het geheim van haar succes? Ze weet het niet precies, maar haar oog voor detail dat ieder jurkje net iets bijzonders geeft, evenals de exclusieve en prettig draagbare stoffen die ze kiest, zullen eraan meewerken.

En eerlijk gezegd denkt ze ook dat de belachelijk hoge prijzen die ze voor de eerste jurkjes vroeg, haar boven de massa hebben uitgetild, haar hebben doen opvallen. Veel mensen denken immers dat iets wat erg duur is, ook beslist heel bijzonder moet zijn.

Ze heeft nu een atelier in Amstelveen en ook een in Italië, waar de exclusieve modellen gemaakt worden. Het is voor een groot deel handwerk, er zijn geen twee jurken precies hetzelfde. Van ieder ontwerp wordt er één per maat gemaakt, waarbij toch net bij iedere jurk een kleine nuance van verschil wordt aangebracht.

Geen enkele vrouw ter wereld zal iemand ontmoeten die exact dezelfde jurk draagt als zijzelf, dé garantie van exclusiviteit van een ontwerp van Just Barbara.

Toen de zaken erg goed begonnen te lopen, heeft ze voorgesteld de prijzen iets te verlagen, dit was toch eigenlijk van de zotte! Maar Pieter, haar zakenpartner en rechterhand, had haar gewaarschuwd dat nu juist níét te doen. Daarmee zou ze haar exclusiviteit verlagen in de ogen van de vrouwen die haar ontwerpen kopen. Zij moesten, volgens Pieter, vooral het idee hebben dat een jurkje van Just Barbara hun een speciale status verleende.

En het lijkt te werken. Haar bedrijf draait geweldig.

Maar vanavond gaat ze het zichzelf heel gemakkelijk maken. Ze staat op en loopt naar haar slaapkamer. Uit de inloopkast pakt ze een heerlijk comfortabele spijkerbroek en een ruime oude trui. Het chique jurkje gooit ze op een stoel, dat ruimt Marijke, haar trouwe hulp, morgen wel op.

Met haar voeten in een paar warme pantoffels loopt ze weer naar de woonkamer. Ze tikt het nummer van haar Italiaanse lievelingsrestaurant in en bestelt een pizza quattro formaggi.

Dan schenkt ze zichzelf alvast een glas rode wijn in, en met haar glas in de hand kijkt ze uit over de stad, waarin duizenden lichtjes schitteren.

Wat hebben ze toch een geweldig uitzicht hier vanuit het luxe penthouse van Norbert. Ze heeft nog geen dag spijt gehad dat ze haar eigen, toch ook mooie appartement heeft verkocht en hier bij hem is ingetrokken. Haar vriendin Joyce was dolblij dat ze Barbara's appartement kon kopen voor een redelijke prijs.

Ze knijpt haar ogen even dicht en kijkt dan omhoog, maar daar schitteren geen lichtjes deze avond. Alleen een smal schijfje maan kijkt op haar neer. Een vliegtuig beweegt zich langzaam door de lucht, dat lichtje wordt steeds duidelijker. Zo meteen zal het landen op Schiphol.

Morgenmiddag zal zij alweer aan boord gaan voor een kort reisje van twee dagen naar haar atelier in Italië. Daarna hebben Norbert en zij allebei een paar weken vrij gepland om eindelijk weer eens vakantie te houden en die door te brengen op hun jacht dat in de haven van Curaçao ligt.

Afgelopen zomer is de vakantie er eigenlijk bij ingeschoten. Als zij zich vrij kon maken, lukte dat net weer niet bij Norbert, en in september, toen hij opeens aangaf dat hij er wel even tussenuit wilde, was zijzelf juist weer superdruk met de najaarsshow's.

Ten slotte was hij alleen naar Curaçao gegaan om een weekje

op de boot door te brengen, maar nu hebben ze zich eindelijk toch tegelijk vrij kunnen maken om net voor de kerstdagen er nog een paar weken tussenuit te gaan.

Eigenlijk is het voor haar nu even een rustige tijd, in januari begint de grote drukte voor de voorjaarsshows weer, tot die tijd kan ze zich vooral bezighouden met nieuwe ontwerpen maken, nu alweer voor het volgende herfst- en winterseizoen.

Dus wat haar betreft zouden ze ook best heel de verdere maand december op de boot kunnen blijven. De zacht kabbelende golven geven haar alle rust die ze nodig heeft voor nieuwe ideeën.

Maar ze weet dat Norbert alweer van alles in zijn agenda heeft staan. Het ene gladiner na het andere.

Ze zucht zachtjes. Soms verlangt ze naar rust, gewoon samen een avondje op de bank met mooie muziek en een goed gesprek. Dat is in het halfjaar dat ze nu samenwonen nauwelijks voorgekomen.

De intercom haalt haar uit haar gepeins, via de camera ziet ze de bezorger staan met een platte doos in zijn hand.

‘Kom maar naar boven!’

De pizza smaakt haar niet. Opeens verlangt ze terug naar een bord stampot boerenkool, zoals haar moeder dat vroeger soms maakte.

Ze beseft dat ze, zolang ze op zichzelf woont, nog nooit zelf eten heeft gekookt. Als haar moeder dat zou weten!

Barbara grinnikt in zichzelf, mama zou in opperste verbazing haar hoofd schudden.

Hoewel ze het financieel altijd erg goed hadden, had mama eraan gehecht om zelf te koken en zoveel mogelijk als gezin met elkaar te eten. Als ze weer eens een tijdje in Nederland woonden,

had er 's winters steevast één keer per week boerenkool op het menu gestaan.

In een opwelling van heimwee pakt ze haar telefoon om haar ouders te bellen. Tegelijk kijkt ze hoe laat het is. Halftien, dat betekent bij haar ouders in Brazilië halfvijf in de middag, goede kans dus dat ze haar moeder in elk geval thuis treft.

Maar ze krijgt geen gehoor.

Ze maakt een kop koffie voor zichzelf, kijkt een aflevering van haar serie op Netflix en besluit dan om naar bed te gaan. Morgen is tenslotte weer een drukke dag.

Als ze het lichtje bij haar bed uitdoet, is Norbert nog steeds niet thuis.

Als Barbara de volgende ochtend wakker wordt, hoort ze Norbert al in de badkamer. Ze pakt haar telefoon en kijkt hoe laat het is. Zeven uur!

Ze kijkt naar hem als hij in zijn boxersshort de schemerige slaapkamer weer binnenkomt terwijl hij zijn haar droogwrijft. Zijn bewegingen zijn gehaast.

‘Wat ben jij vroeg! Heb je eigenlijk wel geslapen? Ik heb je niet eens horen thuiskomen.’ Ze gaat half rechtop zitten en trekt het dekbed tot aan haar kin.

Midden in een beweging blijft hij staan, alsof hij schrikt van haar woorden.

‘Goedemorgen, schat!’ zegt hij dan nadrukkelijk. ‘Lekker geslapen?’

‘Ik wel, en jij?’ Ze gaat op de rand van het bed zitten en kijkt verbaasd naar hem. ‘Wat ga je doen?’

Hij gaat rechtop staan en zegt met een zucht: ‘Weer een wijziging in mijn agenda. James, die vent uit New York, is niet gemachtigd om alles te tekenen, ik moet naar het hoofdkantoor

daar. Dan kan ik meteen wat andere dingen regelen, en het leek me het handigst dat ik daar een paar dagen blijf en dan rechtstreeks doorvlieg naar Curaçao. Dan zorg ik dat ik ook zaterdag aankom, net als jij.'

'O, nou, jammer, het leek me leuk de reis zaterdag samen te maken. Maar natuurlijk, als je toch al daar bent is het handiger direct door te gaan. Hoe laat gaat je vlucht vandaag?'

'Om halftwaalf, dus ik moet opschieten, ik wil eerst nog langs kantoor voor ik naar de luchthaven ga.'

Ze knikt en vanaf het bed kijkt ze toe hoe hij zorgvuldig zijn kleding in een koffer legt.

'Waarom neem je dat mee?' Ze wijst naar een stapeltje shirts en wat shorts. 'En moet ik de rest van je vakantiekleiding meenemen?'

'Ja, ik neem alvast het een en ander mee, zodat jij niet alles mee hoeft te sjouwen zaterdag. Mijn koffer is nu toch niet vol. En ach, wees lief en pak alleen nog wat shirts en ondergoed voor me in je koffer. De rest heb ik al.'

'Goed. Zal ik ontbijt klaarmaken?'

'Laat maar, ik neem alleen koffie, op Schiphol neem ik wel een broodje.' Hij gaat verder met inpakken.

Barbara knikt en loopt naar de badkamer.

Als ze tien minuten later met een handdoek om haar natte haren de slaapkamer weer binnenkomt, is Norbert daar niet meer en ook zijn koffer is weg.

Vanuit de woonkamer hoort ze zijn stem, hij belt een taxi. Direct daarna komt hij gehaast de slaapkamer weer in. 'Mijn taxi komt eraan, ik ga naar beneden, hoor.' Hij kust haar snel op haar voorhoofd. 'Tot zaterdag, schat, goede vlucht straks en we zien elkaar zaterdag eind van de dag op de boot. Dan gaan we heerlijk vakantieviëren.'

Ze heeft nauwelijks de gelegenheid om te reageren, hij is de slaapkamer alweer uit.

Als ze zich heeft aangekleed en koffie heeft gezet, pakt ze haar telefoon. Snel scrolt ze door de nieuwe berichten heen. Ze heeft niet veel tijd, haar kleine koffer moet gepakt worden en over een paar uurtjes moet ook zij richting Schiphol. Haar vlucht naar Milaan gaat om halfdrie.

Ze leest wat appjes, het meeste is onbelangrijk, reclame en een berichtje van de webwinkel waar ze een nieuwe bikini heeft besteld, hij wordt morgen geleverd. Pas dan ziet ze dat ze een voicemailbericht heeft. Ze toetst het nummer in en luistert naar de stem van Pieter, haar bedrijfsleider en vertrouweling op het hoofdkantoor in Amstelveen. ‘Barbara, wil je zo snel mogelijk naar kantoor komen? Er zijn wat vervelende ontwikkelingen, die ik liever niet per telefoon bespreek...’ Even hapert zijn stem, dan gaat hij verder: ‘Het is belangrijk, ik denk dat je je bezoek aan Milaan moet uitstellen en beter eerst hiernaartoe kunt komen.’

Het bericht eindigt abrupt. Ze beluistert het nog een keer en tikt dan snel het nummer van Pieter in.

Hij neemt direct op.

‘Pieter, met mij. Wat is er aan de hand?’

‘Dat is te ingewikkeld om over de telefoon te bespreken, Barbara. Eerlijk gezegd begrijp ik niet precies wat er aan de hand is, maar er gaat iets serieus niet goed. Dus kom alsjeblieft hiernaartoe, dan kijken we samen.’

‘Maar wat dan?’ Ze voelt onrust maar ook irritatie opkomen. ‘En is het echt zo belangrijk dat ik mijn afspraak op het atelier in Milaan moet afzeggen?’

‘Je weet dat ik je zoiets niet zomaar zou vragen. Zal ik Milaan voor je afbellen?’

‘Goed, doe dan maar, ik kom er zo aan.’

Ze drukt het gesprek weg en blijft even met de telefoon in haar hand zitten. Wat kan er in vredesnaam aan de hand zijn, dat Pieter zo paniekerig doet? Een mislukte productie, staking bij de werknemers, een verkeerde levering van bestelde stoffen? Er gaat van alles door haar hoofd terwijl ze snel haar tas pakt, haar autosleutels van tafel grist en met haar jas over haar arm naar de lift loopt.

Een halfuurtje later loopt ze door de glazen deur van het pand waar haar kantoor gevestigd is, daarna neemt ze de lift naar de zesde verdieping.

Ze is gestopt met denken over de reden waarom Pieter haar laat komen, ze heeft echt geen idee. Wellicht heeft het probleem zich al opgelost in de tijd dat ze onderweg was.

Maar dat blijkt niet zo te zijn.

Even later buigt ze zich samen met Pieter naar het computerscherm.

Een hele rij opdrachten en bestellingen die geannuleerd zijn.

Ze schudt haar hoofd. ‘Maar waarom? Heb jij enig idee? Dit is toch niet normaal?’ Gefrustreerd schudt Pieter zijn hoofd. ‘Ik heb vragen gesteld, maar nog geen antwoorden gekregen.’

‘En nu, wat kan ik doen?’

‘Niet veel, ben ik bang. De eerste annuleringen had ik een week geleden al, ik heb er met Norbert over gesproken maar hij zag daar niet veel kwaad in. Hij zou het ook met jou opnemen, maar dat heeft hij dus niet gedaan? Maar toen ik vanochtend opstartte... nou, je ziet het!’ Hij maakt een gefrustreerd gebaar richting het scherm.

‘Ik heb ze vanochtend allemaal gemaïld en naar de reden van de annulering gevraagd, ik hoop snel wat te horen. Tot die tijd

zullen we moeten afwachten. Maar ik denk dat het weinig zin heeft voor je om nu naar Milaan te gaan.'

Barbara leunt achterover en schudt haar hoofd. 'Norbert heeft niks gezegd, hij was blijkbaar veel te druk met zijn eigen zaken. Daar baal ik eigenlijk wel van, jullie hadden me eerder op de hoogte moeten brengen.'

Pieter reageert niet, hij opent een nieuwe mail en fronst zijn wenkbrauwen. 'Kijk!'

Ze leest met hem mee.

'Wát? Hoe kan dat nou?'

'Voordeliger om via China te bestellen, wat bedoelen ze?'

Pieter leest nogmaals de mail van de klant.

Terwijl ze samen het bericht lezen, komt de volgende mail al binnen.

Hetzelfde verhaal dus! Dezelfde jurken, met het Just Barbara-labeltje, maar voor iets meer dan de helft van de prijs, leverbaar door een Chinees bedrijf.

'Maar dat kan toch helemaal niet! Het zijn natuurlijk vervalsingen.' Barbara bekijkt nauwkeurig de foto die meegestuurd is.

'Wacht, ik zal hem uitprinten' zegt Pieter.

'Ik zie geen enkel verschil, kijk, zelfs mijn label. Ik begrijp er echt helemaal niks van.'

Barbara leunt verslagen achterover in haar stoel, de kleurenprint in haar hand. 'Hoe kan dat nou? En hoe heet dat Chinese bedrijf, ken jij het?' vraagt ze.

Pieter schudt zijn hoofd. 'Er zit een luchtje aan, we gaan er een jurist op zetten, mee eens? Het moet een vervalsing zijn. En al die annuleringen, dat kan ook zomaar niet. Als jij het goedvindt, ga ik meteen iemand bellen.'

'Ja, natuurlijk vind ik dat goed. Je weet, het zakelijke gedeelte vertrouw ik helemaal aan jou toe.'

‘Wil je niet eerst overleggen met Norbert?’ vraagt hij, de telefoon al in zijn hand.

Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, die is onderweg naar New York.’

Terwijl hij belt, loopt Barbara naar het espressoapparaat. ‘Jij ook?’ vraagt ze over haar schouder.

‘Doe maar, ja.’ Dan begint hij in de telefoon te praten.

Ze zet twee kopjes koffie op zijn bureau. ‘En?’

‘Ik ga het hele spul naar hem doorsturen, dan duikt hij erin.’

Even zitten ze zwijgend bij elkaar. Barbara voelt een heftige hoofdpijn opkomen.

‘Je ziet wit,’ zegt Pieter. ‘Geen wonder, natuurlijk, maar probeer je niet al te veel van streek te maken. Steve de Wit is een ervaren jurist, hij krijgt de waarheid wel boven tafel. Dat bedrijf met die Chinese naam kon er weleens een forse boete aan overhouden, in plaats van de winst die ze nu denken op te strijken. Heus, het komt wel goed.’

‘Denk je?’ vraagt ze.

‘Vast!’ Hij kijkt haar aan, dan zegt hij: ‘Jullie zouden eind van de week toch naar de Antillen? Weet je wat jij moet doen? Even een paar rustige dagen nemen tot je weggaat. Ik houd je op de hoogte, maar ik ben bang dat er zeker wel een aantal dagen, misschien zelfs weken overheen zullen gaan voor we iets horen.’

‘Je hebt misschien wel gelijk,’ zegt ze. ‘Ik ben echt helemaal op na deze drukke tijd. Norbert vliegt trouwens zaterdag rechtstreeks van Amerika naar Curaçao, maar ik ga hem vanavond bellen hierover.’

‘Ja, ik ben benieuwd hoe hij hierop reageert.’ Even kijkt hij haar peinzend aan. ‘Ik wil me niet met jullie zaken bemoeien,’ gaat hij verder, ‘maar ik vraag me soms af of Norbert wel genoeg aandacht en tijd heeft voor jouw zaken, Barbara. De zaak lijkt je soms bijna boven het hoofd te groeien, misschien moet je voor

Amerika ook iemand fulltime in dienst nemen. Nogmaals, het zijn mijn zaken niet...'

'Natuurlijk mag je dat zeggen, Pieter! Vanaf het begin ben jij mijn zakelijke steun en toeverlaat geweest. En misschien heb je gelijk, Norbert is de laatste tijd veel te druk, we zien elkaar soms dagen niet.'

Diep in gedachten rijdt ze terug naar huis. Aangekomen in het appartement spreekt ze de voicemail van Norbert in, zodat hij zo gauw hij is geland, op de hoogte is van wat er speelt. Ze baalt er echt van dat hij nu weg is, de muren komen op haar af.

Het is laat op de avond als Norbert belt.

'Wat is er allemaal aan de hand, vanwaar die paniek?' vraagt hij.

'Terechte paniek,' antwoordt Barbara. In de loop van de middag heeft ze van Pieter gehoord dat er nog twee grote bestellingen zijn geannuleerd.

'Er komt de ene afzegging van orders na de andere. Pieter heeft het er toch al eerder met je over gehad? De reden die wordt opgegeven is dat de klant het voordeliger kan bestellen bij een of ander Chinees bedrijf. Dat kan toch helemaal niet?' Al pratend windt ze zich weer op. 'Waarom heb je er niks over gezegd tegen mij? Pieter vertelde dat hij het er vorige week al met jou over heeft gehad.'

Het blijft even stil aan de andere kant. Dan zegt Norbert: 'O, nou ja, ik dacht dat er een paar het hadden afgezegd, nooit gedacht dat het zo'n vlucht zou nemen. Een paar annuleringen van orders, dat kan toch gebeuren.'

'Niet een paar, een heel aantal.'

'En nu?' vraagt hij.

'Pieter heeft contact gezocht met een jurist, hij zal uitzoeken

wat dat voor bedrijf is. Oplichters natuurlijk, nota bene, de kleding ziet er exact hetzelfde uit als de mijne. Ik herkende mijn laatste ontwerpen.'

'Is het niet wat overdreven om meteen een jurist in te schakelen? Laat mij het maar uitzoeken.' Ze hoort irritatie in zijn stem.

'Dat lijkt me niet. Norbert, het gaat om veel grote orders.'

'Mmm.'

Weer blijft het stil, dan vraagt ze: 'Heb je een goede vlucht gehad?'

'Ja hoor, dank je.' Hij klinkt wat verstrooid.

'Norbert, kun jij ook contact opnemen met Pieter?'

'Lijkt me zinloos, ik kan hiervandaan weinig doen. Houd me maar op de hoogte, misschien bel ik jou wel morgenavond, maar ik weet niet of dat lukt met het tijdsverschil. Stuur maar een appje of zo als er nieuws is. Ik moet nu stoppen, er wordt op me gewacht. Ik spreek je later, welterusten.'

Voor ze kan reageren heeft hij het gesprek weggedrukt. Het laatste wat ze hoorde was de hoge lach van een vrouw.

De volgende ochtend wordt Barbara brak wakker. Ze sliep laat in en steeds werd ze wakker.

Ze blijft een poosje op haar rug liggen nadenken. Wat kan ze doen?

Eerst Pieter maar bellen, besluit ze. Ondanks het vroege uur is hij al op kantoor, hij neemt direct de telefoon op.

'Hoi, weet je al wat meer?' vraagt ze.

'Nee, sorry, Barbara. Steve is ermee bezig, maar hij kan nog niet ontdekken wie of wat er achter dat Chinese bedrijf zit.'

'Kan ik iets doen?'

'Nee, geduld hebben, dat is het enige. Het kan wel weken duren voor hij erachter is hoe het zit.'

‘Ik word gek van het afwachten thuis.’

‘Snap ik... maar probeer de moed erin te houden, je gek laten maken heeft geen enkele zin. Waarom ga je niet eerder naar Curaçao? Ik houd je echt wel op de hoogte als er iets te melden is. Alleen thuiszitten is niet goed voor je.’

‘Nee joh, daar heb ik helemaal geen rust. Ik kijk wel wat ik ga doen.’

Maar als ze het besprek heeft beëindigd, lijkt dat idee toch eigenlijk helemaal niet zo gek. Zal ze het doen, gewoon haar vlucht proberen om te boeken en vandaag of morgen al naar de boot gaan?

Ze hoeft er niet eens lang over na te denken, ze opent haar laptop en zoekt op de site naar de mogelijkheden. Morgenochtend om halfelf kan ze vliegen!

Ze doet het!